

[Bækgaard.]

Rentenydere inden for disse Grupper. Men der er jo endnu en Tredeling, og den omtales ikke. Efter Lovens § 39 er der ikke mindre end 36 Grundtakster. Der er 3 Kommune grupper og 3, ja, egentlig 4 Alderstrin, som hver har sine forskellige Takster, men der er desuden, som jeg siger, 3 andre Grupper, de, som i Statistikken betegnes A, B og C. A angaar Ægtepar, hvor begge Ægtefæller faar Aldersrente, B enlige Mænd og Ægtepar, hvor kun Manden faar Aldersrente, C enlige Kvinder og Ægtepar, hvor kun Kvinden faar Aldersrente. Efter min Mening fremgaar det imidlertid ikke tydeligt af denne Paragraf, om der tænkes paa alle disse 3 Kategorier eller kun paa den ene. Maaske er det Mening, at Beløbet skal være det samme i alle tre Grupper, men efter Loven af 1927 og Loven af 1933 er det jo ikke den samme Forskydning, der sker inden for de tre Grupper, og derfor kan jeg vanskeligt tro det. Det er et Punkt, jeg ønsker klaret, inden vi giver Tilslutning til Lovforslaget. Der er Grund til at se paa, hvor stor en Forskydning der sker, om det, der skal lægges til, dækker det, som de paa gældende bliver afskaaret fra ved at disse Tillæg lægges ind i Grundbeløbet, inden man beregner det.

En reel Forbedring er der i Lovforslaget, nemlig § 3, Stk. 1, som omhandler den Egenindtægt, Invalidere maa have, inden Grundtaksten nedsættes. Det betyder ikke noget særligt finansielt, og det er en Forbedring, som jeg tror er meget betimelig, saa det har vi ikke noget at indvende imod.

Maa jeg i denne Forbindelse omtale en Usikkerhed i Administrationen, som jeg ikke synes bliver hævet ved dette Forslag. Jeg tænker paa Beregningen af de gifte, ikke selverhvervende Kvinders Indtægt, de, der har fælles Bo og fælles Virksomhed sammen med Manden. Det forekommer mig, at der hersker nogen Usikkerhed med Hensyn til Beregningen af denne Indkomst, naar Hustruen er delvis Invalid, saa der kan blive Tale om Invalidere. Det var meget ønskeligt, om der kunde skabes større Fasthed i denne Beregning. Det er min Opfattelse, at man foretager Beregningen paa een Maade i den lokale Administration, paa en anden Maade i Amtet og paa en tredje Maade i Centraladministrationen.

Lovens økonomiske Virkninger er jo ikke store. Der anslaaes en Merudgift paa 125 000 Kr., og det er ikke noget stort Beløb i Forhold til de mange Millioner,

som forvaltes paa dette Omraade, men om denne Beregning vil holde Stik, er det ikke muligt at se af Lovforslaget — det skal der en meget grundig Undersøgelse til —, den maa staa for Ministerens Regning. Nogen stor Merudgift vil der sikkert ikke blive, saa meget kan i alt Fald ses, og dersom Forslagets Gennemførelse virkelig vil betyde en teknisk Forbedring og en Lettelse for Administrationen, kan man nok se bort fra denne mindre Udgiftsforøgelse.

Formaalet med Lovforslaget kan vi altsaa tiltræde. Vi kunde have ønsket nogen Tid til at se nærmere paa Virkningerne af Forslaget, for det er nu ikke saa let overskueligt, som det blev sagt, men vi forstaar meget godt, at dersom det skal gennemføres og træde i Kraft, saa at det kan danne Grundlag for den Tabel, der skal sendes ud inden 10. Marts, kan der ikke blive megen Tid. Saa megen Tid vil jeg dog tro, der kan blive til Raadighed, at vi i et Udvalg kunde se lidt paa enkelte Ting og navnlig paa det, jeg har omtalt med Hensyn til § 212. Jeg vil derfor udtale Ønsket om, at der maa blive nedsat et Udvalg, hvor vi saa hurtigt, det lader sig gøre, kan afslutte Arbejdet, saa at det alligevel kan naas at gennemføre Loven inden det ønskede Tidspunkt. Det er, som sagt, ikke saa ubetydelige Rettelser, der foretages, og vi skulde dog helst i nogen Maade vide, hvad det er, vi gaar med til. Tendensen i Forslaget kan vi altsaa tiltræde, og jeg vil haabe, at det kan forme sig saadan ved nærmere Undersøgelse, at vi heller ikke har noget at indvende mod Enkelthederne, saaledes at vi kan være med til at gennemføre Forslaget.

C. J. F. Sven: Fra det Partis Side, som jeg har den Ære at repræsentere, var der i og for sig ikke Ønske om en Udvalgsbehandling, men naar det ønskes fra Partiet Venstre, saaledes som der blev givet Udtryk for af den ærede sidste Taler, vil vi naturligvis ikke modsætte os det, men tværtimod støtte et saadant Ønske. Der ved kan formentlig ogsaa Forhandlingerne i dette høje Ting simplificeres noget, idet de Enkeltheder, som man ønsker drøftet, jo bedst kan drøftes i Udvalget.

Jeg maa give den ærede sidste Taler Ret i, at naar den højtærede Minister i sin Forelæggelsestale sagde, at Lovforslagets Følger er let overskuelige, minder det noget om den bekendte Vending i visse Lærebøger „man ser let“. Man ser imidlertid ikke let, og man ser ikke let overskueligt, af selve Lovteksten, hvilke Følger i Enkelt-